

kun paa denne Maade kunde baade det faderlige og det moderlige komme til sin Ret gennem Lovgivningen. Netop gennem sin Virksomhed havde hun bestandig stødt paa Manglerne ved den nuværende ensidige Lovgivning.

Frk. Maugeret er Formand for en meget stor og meget indflydelsesrig fransk Kvindeforening, *cercle catholique*. Sammen med en Deputation paa 59 Kvinder havde hun i 1905 havt Audiens hos Paven for inspireret af hans Ord: »Det er Kvinderne, der skal redde Frankrig,« at tale med ham om Kvindernes sociale og politiske Pligter. Hun havde bl.a. ved denne Audiens opnaaet at vække den højeste katholske Gejstligheds Opmærksomhed for Sagen.

De følgende Talere *Fru Mc. Culloch fra Chicago* og *Lady Balfour fra England**) gentog for en Del de foregaaende Taleres Tanker, hvilket selvfølgelig ogsaa kan have sin Betydning, idet det viser, at det samme Syn paa Sagen kan fremkomme hos Kvinder i de forskellige Lande, uden at disse i fjerneste Grad har paavirket hverandre.

Pastor Hugenholtz's Tale kom som allerede berørt for mange af de tilstedeværende som en Mislyd, men med saa meget større Begejstring modtoges Slutningstalen af *Frøken Anna Schaw*.

Hun begyndte med at sige, at var der nogen Bog, der egnede sig til Propaganda for Kvinders Stemmeret, saa var det Bibelen Det var ikke Kristendommen, der var Modstanderen, men det var de forskellige Fortolkere. Netop hun som Theolog kendte disse ud og ind Kraftigt opfordrede hun de kristne Kvinder til at arbejde for at faa Stemmeretten, for derigennem at kunne arbejde for, at Retfærdighed maatte ske fyldest.

Og om Virkningerne af dette Møde?

Selv den Kendsgerning, at Sagen har været behandlet ved et særligt Møde under Kongressen vil vække Opmærksomhed for denne i kristelige Kredse, og den vil tillige være en Støtte for de faa, der i dette Øjeblik som Regel under store Vanskeligheder søger at vække Forstaaelse af Sagen blandt Medlemmerne af de kristelige Foreninger. Men Mødet har ogsaa allerede baaret synlige Frugter.

K. F. U. K. (Kristelig Forening for unge Kvinder) i Holland har hidtil stillet sig meget afvisende overfor Kvindestemmeretssagen. Før Mødet korresponderede jeg med denne Forenings Formand, Frk. Spiering i Tiel om Sagen. Hun er tillige den mangeaarige Redaktør af Foreningens Organ. I sit Blads

Majnummer skrev hun, der hidtil har været en afgjort Modstander, nogle velvillige Ord om det forestaaende Møde og meddelte, at hun selv vilde tage til Amsterdam for at overvære det.

I Bladets Juninumner skriver hun nu et udførligt Referat og erklærer sig deri klart og afgjort for at være en Ven af Kvindestemmeretssagen.

Mødet 18. Juni og senere Samtaler har overbevist hende. Hun forstaar godt, at Lederne og ikke mindre Medlemmerne af Foreningerne vil undres over dette Omslag; men hun er villig til at besvare Breve og Forespørgsler og til at bringe Sagen frem til Forhandling ved større Møder, saa de i Fællesskab kan søge at klare deres Tanker om denne store og betydningsfulde Sag.

Naar vi nu tænker paa, at disse kristelige Foreninger for unge Kvinder er en international Sammenslutning med Forgørelser over hele Verden selv midt inde i Hjertet af Afrika, saa begynder vi at ane Betydningen af, at en Landsformand snart hist, snart her bliver en afgjort Ven af Kvinders Stemmeret.

Frankrig.

En National Kongress for Borgerrettigheder og for Kvinders Stemmeret afholdtes i Paris 26., 27. og 28. Juni under Ærespræsidium af Mme Bogelot og Mme Féresse-Deraisme, les Doyennes du Féminisme. Mme Vincent er Præsident, Mme Marguerite Durand Vice-Præsident og Mme Oddo-Deflou Secretair for Kongressen.

Denne har udelukkende holdt sig til Kvindesagsspørgsmaal og har holdt sig fjern fra politiske og religiøse Emner.

Blandt de Grupper, der ved sine Delegerede deltog i Kongressen, var: Le Jury Féminin, L'Union Internationale des Femmes, Le Congrès de l'Humanité, La Ligue Française pour le Droit des Femmes, Le Groupe Français d'Etudes Feministes, Le Suffrage des Femmes, Le Comité de Réforme du Mariage etc. etc.

Mme Bogelot aabnede Mødet. Hun udtalte sin Glæde over, at de mange Grupper, der hver for sig havde sine Særformaal, i Hovedsagen fulgte det samme Maal, det, som det kommer an paa at naa for alle, nemlig: en større Retfærdighed.

Efter at have sagt nogle anerkendende Ord til Ærespræsidenterne og til Comitén, der samlede Kongressen, omtaler hun Pionerne for Sagen. »Lad os ikke glemme at mindes M. Leon Richer, den Mand, der frem-

for nogen var Kvinderettighedernes Advokat, og det i en Tid, hvor der næsten skulde Heltmod til for at trodse alle de Sarkasmer, al den Spot, der mødte En, naar man bekendte sin Tro.

»Leon Richer havde dette Mod og denne Fasthed. Han blev Vennen, Støtten og Vejviseren for et stort Antal Kvindesagsforkæmpere, som nu er forsvundne. Jeg er lykkelig over selv at høre til de tro, der ikke glemmer ham.

»Der vil komme den Tid, hvor alt det, som blev gjort af Kvinder for at forbedre Kvinders Skæbne, vil danne et mægtigt Bibliothek, som indeholder værdifulde Dokumenter for Pionere af begge Køn, der har tjent Retfærdighedens og Menneskehedens Sag.

»Fra alle de nationale og internationale Kongresser, som har fundet Sted lige til denne Time, gaves Impulsen til »det Internationale Kvinderaad« hvori »de franske Kvinders Nationalraad« indesluttedes. Den Kongress, som idag samler os, vil styrke Baandet imellem os, det er mit faste Haab. Bevidstheden om vor Missions Betydning, om vor Sags Retfærdighed vil bringe os til at føre Diskussionerne om vort Programs Emner med den Ro, som sømmer sig for de Stærke og de Retfærdige.«

Taleren afbrødes ofte af Forsamlingens Bifald.

Præsidenten, Mme Vincent, tager nu Ordet. Hun takker Kommunalraadet for dets pekuniære Tilskud til Kongressen. Hun sender de dygtige engelske Kvindeforbund Kongressens Hyldest baade »Women's Freedom League« og »Women's Social and Political Union« og takker dem, fordi de har vist Kongressen den Sympathi at sende den to af deres Medlemmer som Delegerede.

Hun genkalder derpaa i Erindringen tidligere franske Kongresser, saaledes fra 1878 under Forsæde af Leon Richer; den fra 1889 organiseret af den store Kvindesagsforkæmper: Maria Deraismes; den fra 1892 under Eugénie Pierre; den fra 1896 under M. Maria Pognon »som vi saa dybt savner«; den fra Aar 1900 under Mme Marguerite Durand, hvilken blev anerkendt af den franske Republiks Regering. I bevægede Ord nævner Mme Vincent de Forkæmpere, der nu ikke længere er blandt de Levendes Tal, og Forsamlingen viser sin Tilslutning.

Derpaa kommer Indberetningerne.

Feminismens langsomme Fremskridt i Lovgivningen fra 1900 til 1908. Ulempen ved de mangelfulde Love.

Secretairen, Mme Oddo-Deflou, nævner de vedtagne Love i Favør af Kvinderne siden Aaret 1900. Den hovedsagelige af disse er fra 13de Juli 1907, som giver den gifte

*) Ogsaa Lady Balfour var fraværende. Hendes Tale oplæstes. (Red. Anm.)